

בן הגמל

פקיסטן

קריאות הרועים "היי! והוי!". מילים אחרות לא ידע. אחרי מספר שנים, כאשר עברו הזמנים הרעים, ירדו הגשמים, העשב הוריק ואנשים התאוששו, הרועה חזר הביתה עם עדרי הגמלים ועם בנו שוטאר-באצה.

הוא הלך אל המלך יחד עם בנו, כשהוא מוביל אותו קשור בחבל, כמו גמל. השתוממו אנשי חצר המלך כשראו אדם מובל בחבל, השתומם גם המלך.

"מה אשמתו של הצעיר שאתה מוביל אותו כך אלי?" שאל המלך.

והרועה סיפר הכל. סיפר איך הוא התחתן, איך מסר גמל אחד מגמלי המלך תמורת האישה, איך היא ילדה לו בן ומתה, ואיך הוא גידל את בנו בחלב הגמלים. אמר גם שהצעיר, שאותו הוא מוביל בחבל, זה הבן שלו, ושהוא לא יודע לדבר כי גדל בין הגמלים. לכן גם קוראים לו שוטאר-באצה. המלך הופתע מדבריו של הרועה, פנה לוויזיר שלו ולאנשי החצר ושאל האם שוטאר-באצה יכול ללמוד לדבר בגיל כזה. הוויזיר וכל האחרים אמרו "לא". רק קול אחד נשמע מלמעלה, ואמר "כן". כולם הרימו ראשיהם וראו את בת המלך, הידועה ביופייה ובתבונתה, שישבה על המרפסת

היה זה כבר מזמן. על מדינה אחת באה בצורת. מלך הארץ ראה את הרעה וציווה לאסוף את כל עדרי הגמלים שלו ולהוביל למדינה שכנה. את העדרים הוביל רועה של המלך, איש אמיץ וישר. המלך אהב וכיבד אותו.

כשהרועה הגיע עם העדרים למדינה השכנה הוא מסר גמל אחד תמורת נערה, והתחתן אתה. אחרי זמן מה האישה ילדה בן, אך בעצמה מתה בזמן הלידה. הרועה היה כה עסוק בעבודה שלא נשאר לו זמן למצוא מי שיטפל בתינוק. הוא הוביל את הילד אתו ממרעה אחד לשני והאכיל אותו בחלב הגמלים. חלב הגמלים מזין מאוד, והילד גדל מהר ונעשה חזק ובריא. אבא הרועה קרא לבנו שוטאר-באצה, שפירושו "בן הגמל".

עברו שנים אחדות ובמולדת הרועה עדיין שררו בצורת ורעב. הרועה, עם עדרי הגמלים של המלך, נשאר במרעה הררי של המדינה השכנה. באותו הזמן הבן שלו גדל ונעשה לרועה מצוין, אך לצערו של אבא לא למד לדבר וידע רק להוציא את

והקשיבה לשיחת המלך עם הרועה. זה היה הקול
שלה ששמעו.

המלך התרגז על בתו ואמר לה לרדת מהמרפסת.
היא ירדה והמלך אמר לה:

"העזת להתנגד לדעתו של הווזיר. על כן אמסור
לך את האילים. נראה איך תוכלי ללמד לדבר את
החיה."

בת המלך הסכימה אבא ולקחה את שוטאר-באצה
אליה.

הנסיכה הייתה נבונה ושוטאר-באצה חרוץ, חסין
וממושמע כמו גמל. בכך הם היו זוג מתואם היטב.
הם נסעו לארץ אחרת והנסיכה התחילה ללמד את
שוטאר-באצה לדבר. תחילה היא לימדה אותו
בתנועות, ואחר כך במילים בודדות. אהבתם
העדינה עזרה להם ומהר מאוד שוטאר-באצה
למד לדבר. אחרי זמן מה הוא כבר דיבר טוב יותר
מאנשים רבים אחרים.

הגיעה עונת הקציר וכולם יצאו לשדות. גם
שוטאר-באצה יצא לקצור. הוא עבד במהירות,
הרוויח הרבה כסף והביא אותם לנסיכה.

פעם לעיר הגיע סוחר ש קנה הרבה חיטה, אסף
שיירה ורצה לצאת אתה למדינה שכנה. הוא שמע
על שוטאר-באצה, על כוחו ועל חריצותו, קרא לו

והציע לעשותו מוביל השיירה. הבטיח לו על כך משכורת יפה. שוטאר-באצה קיבל את העבודה על עצמו וסיפר זאת לנסיכה. הנסיכה התעצבה ואמרה: "למה תשאיר אותי בודדת? אנא, אל תיסע." "לא, יקירתי" ענה שוטאר-באצה "כבר הסכמתי ולקחתי מקדמה. אני חייב לעמוד במילה שלי. אך אל לך להתעצב, אחזור מהר." "טוב" הסכימה הנסיכה "אבל קודם עלינו להתחתן. הרי אנחנו אוהבים זה את זה! לך ותמצא לנו מוללא." שוטאר-באצה קרא למוללא וזה חיתן אותם. לקח עוד זמן עד שהסוחר אסף את כל השיירה, ולצעירים נשאר זמן מה להיות ביחד, אבל הגיע זמן להיפרד. הפרידה העציבה את לבבותיהם והנסיכה בכתה מרות. השיירה שהוביל שוטאר-באצה הלכה זמן רב עד שהגיעה לנווה שם רצו לעשות הפסקה. הסוחר אמר לשוטאר-באצה לשאוב מים מהבאר ולהשקות את הגמלים. אבל הבאר הייתה מסוכנת. אנשים רבים, שירדו לתוכה כדי לשאוב מים, היו נעלמים בה. אך שוטאר-באצה לא פחד מדבר. הוא ירד לבאר

ושם ראה שדון שישב בבאר עם צפרדע בידו. השדון ראה את שוטאר-באצה ושאל "נו אמור, מה אני מחזיק ביד?" "בידך הוד רוממותה מלכת הבאר הזאת" ענה שוטאר-באצה.

התשובה סיפקה את השדון. הוא ביקש ששוטאר-באצה יחזיק את "המלכה" ובעצמו הלך להשקות את הגמלים. וכשגמר את העבודה נתן לשוטאר-באצה ארבעה רימונים. שוטאר-באצה שמח שכל נגמר בשלום, יצא מהבאר והוביל את הגמלים אל הסוחר, בעל הבית, וזה השתומם מאוד ששוטאר-באצה הצליח להשקות את כל הגמלים וחזר בריא ושלם. באותו הזמן הגיעה לנווה שיירה שנייה, שהלכה בכיוון הפוך. בעל השיירה הזו שמע על שוטאר-באצה האמיץ וביקש ממנו להשקות גם את הגמלים שלו. שוטאר-באצה עשה זאת במהירות וקיבל מאה רופיות עבור העבודה. את הכסף עטף בצעיף ביחד עם ארבעת הרימונים שקיבל מהשדון, ושלח כל זה עם השיירה השנייה אל אשתו. למחרת השיירה של שוטאר-באצה המשיכה בדרכה ואחרי זמן רב הגיעה לעיר היעוד שלה.

הסוחר השאיר את השיירה מחוץ לחומת העיר,
הורה לשוטאר-באצה לטפל בגמלים, ובעצמו
ניכנס העירה.

שוטאר-באצה ישב ליד שער העיר. פתאום ראה
ששני סייסים מלכותיים מובילים סוסה לשוקת
המים. כשעברו על ידו ראה שוטאר-באצה כי
הסוסה כרסתנית.

"אם איני טועה, עיניים וראש הסייח יהיו לבנים
וזנב מכופף למעלה" העיר שוטאר-באצה בחצי
פה.

הסייסים השתוממו כששמעו את חיזוי וסיפרו זאת
למלך העיר. המלך הורה להביא לפניו את האיש
הזר והתחיל לחקור אותו. שוטאר-באצה חזר
מילה במילה על מה שאמר כשהסוסה עברה לידו.
המלך התרגז.

"ואם החזוי שלך לא יתגשם איך עלי להעניש
אותך?" שאל את שוטאר-באצה.

"תוכל לקחת את כל השיירה שלי" ענה
שוטאר-באצה "אך אם אני צודק, תתן לי שיירה
כזו בדיוק."

המלך הסכים וכאשר הגיע הזמן כולם ראו שהסייח
היה בדיוק כזה כפי שחזה שוטאר-באצה. המלך
נאלץ לסדר שיירת גמלים ולמסור אותה

לשוטאר-באצה, וזה הוביל את הגמלים מחוץ לעיר, שם עמדה שיירת הסוחר. הסוחר ראה את השיירה השנייה ושאל מאין היא. "זו שיירה של סוחר אחר שביקש ממני לטפל בה" ענה שוטאר-באצה.

זמן ארוך שירת שוטאר-באצה אצל הסוחר, וזה לא רצה לשחרר אותו בשום אופן. שוטאר-באצה מאוד התגעגע הביתה, לאשתו. בסוף שיכנע את בעל הבית שלו לשחרר אותו לימים אחדים, כדי שיוכל לבקר אצל האישה.

שוטאר-באצה נסע לארצו, התקרב למקום בו עמד ביתו ולא יכול להאמין - איפה שעמד הבית הצנוע שלו עומד עכשיו ארמון וסביבו גן מפואר. ובשער עומדו שומרים.

הוא ניגש לשומר ושאל של מי הארמון הזה. "הארמון שייך לאשתו של שוטאר-באצה" ענה לו השומר.

שוטאר-באצה לא האמין למשמע אוזניו וביקש שיתנו לו להיכנס אל הנסיכה בעניין דחוף.

הוא ניכנס לארמון, ראה את אשתו, חיבק אותה ונישק לה. הם התיישבו ביחד והתחילו לספר על כל שקרה להם. דיברו בשקט, כדי לא להעיר את בניהם.

שוטאר-באצה התחיל לחקור את האישה מאין היא לה כספים כדי להקים ארמון כזה. ואז היא סיפרה שהרימונים ששלח לה שוטאר-באצה היו מלאי אבני חן יקרות, יהלומים ופנינים. אלה אפשרו לה לבנות את הארמון והגן ולשכור שומרים.

זמן רב שוחח שוטאר-באצה עם אשתו ובבוקר היא הציעה לו לחזור אל הסוחר, לקנות וללבוש בגדים יפים. היא תשלח אחריו את הבנים עם צבא ומשרתים.

שוטאר-באצה נסע חזרה לסוחר וסיפר לו מה קרה. הסוחר לא האמין לו. ואז שוטאר-באצה הודה שהשיירה השנייה, שהוא מטפל בה שייכת לו, ושהוא השיג אותה אצל המלך של העיר. הסוחר השתומם עוד יותר כשנודע לו כי תוך יומיים יגיעו אחרי שוטאר-באצה הבנים שלו עם חיילים ומשרתים.

"אני רואה שאינך מאמין לי" אמר שוטאר-באצה "אז הבה ונתערב. אם הבנים שלי לא יגיעו תוך יומיים אתן לך את השיירה שלי. אבל אם הם יגיעו, תמסור לי את השיירה שלך." הסוחר הסכים.

עברו יומיים. אחרי הצהריים שוטאר-באצה הלך לנהר, התרחץ, לבש בגדים טובים וחזר לשיירה.

תוך זמן קצר במזרח נראו ענני אבק.
שוטאר-באצה לקח את ידו של הסוחר, הצביע
למזרח ואמר:

"עדיין אינך מאמין לי? תביט שמה. מגיעים הבנים
שלי."

והנה הופיעו מאות רוכבים. בראש, על סוסים
נהדרים רכבו הצעירים, ואחריהם הובילו סוס
שלישי בלי רוכב. הם התקרבו לשיירה ולכולם
התברר שהסוחר הפסיד את ההתערבות.

למחרת בבוקר שוטאר-באצה, בעצמו כבר בעל
רכוש רב, יצא לדרך יחד עם בניו, עם הסוחר, עם
המשרתים ועם שתי השיירות. תוך ימים אחדים
הם הגיעו אל הארמון.

הנסיכה, שבקוצר רוח חיכתה לבעלה, קיבלה אותו
בכבוד והכינה נשף מפואר לכבודו. למחרת
שוטאר-באצה החזיר את השיירה לסוחר, בעל
הבית הקודם שלו, נתן לו עוד מתנות רבות ונפרד
ממנו סופית.

אחרי זמן מה האישה ביקשה משוטאר-באצה
שיסע לאבא שלה, המלך, ובלי לגלות מי הוא,
יזמין אותו אליו לארמון, כאילו לצייד.

שוטאר-באצה נסע. החותן לא הכיר אותו וקיבל
אותו בכבוד רב. ושוטאר-באצה, אחרי שבילה אצל

החותן ימים אחדים, הזמין אותו אליו לצייד. כעבור
שבוע המלך נסע לבקר אצל המכר המכובד
החדש.

הוא פגש את בתו, אך גם אותה לא הכיר. והיא
התחילה לספר לאבא שלה סיפור על מלך אחד,
שמסר את בתו לרועה אילים. תוך כדי הסיפור
התברר למלך על מי מדובר. גם המלווים של
המלך התחילו להתלחש ביניהם.

המלך, מלא חרטה, הודה שהסיפור שהוא שומע
קרה לבת שלו, והוסיף שהוא היה רוצה מאוד
להתראות עם בתו. הנסיכה התחילה לבכות
וגילתה לאבא שהיא הבת שלו, ושבעלה הוא
הרועה האילים שעליו אמרו הווזירים כי לעולם לא
ילמד לדבר.

כשהווזיר שמע זאת, התחיל לרעוד מרוב פחד, אך
הנסיכה סלחה לו. כולם היו מרוצים. ומאחר
שהמלך היה כבר זקן, לא היו לו בנים, וקשה היה
לו לשלוט במדינתו, מסר את כס המלכות
לשוטאר-באצה.

וכך הרועה, המכונה "בן הגמל", נעשה למלך של
שתי מדינות.